

Skriveoppgave 1

a b b O j n

- KJØNN: Jente
- Det første språket jeg lærte var Norsk.

Hei, og jeg heter jeg
er 11 år og nå skal jeg fortelle det
livsskumste noen kan oppleve.
og tro meg aldri gjør ting hvis du
ikke tør. Det hele startet med
min bestevenn. vi hadde tenkt å gå til
klubbhuset vårt. "Åhh, det er så kaldt ute",
sier Selma og sukker tungt. Selma og
jeg var bestevenner, men ingen av oss
visste slutten på vennskapet. Selma hadde
lyse brunt hår og lyse grønne øyne.
Hun var en snill jente. "Jah, det er
kaldt, men varmere enn i går!", svarte
jeg med et lurt smil rundt munnen.
"Eh, hvor er vi nå?", spør Selma
underlig. De grønne øynene hennes
lyste opp mot trærne. "Jeg ringer mamma
jeg!", svarer jeg gråtkvalt.
Man kunne se at Selma var redd.
Når hun blir redd biter hun seg
alltid på leppa.

Jeg tastet på det lille tastaturet.

Mammans nummer var ganske lett.

Jeg ringte henne men ingen svarte.

De går lengre inn i skogen.

Jeg kjente at snøen knaste under skoene våre. Bladene på trærne hadde falt av. Solen skinte ikke så mye. De gikk lengre og lengre inn, helt til en skygge faller over dem.

Begge to ser opp på ett stort mørkete hvit hus.

Det var ingen garasje, gresset var ikke klippet.

Det så helt forlatt ut. Det var ett fint trehus og døren var åpen.

"Hvor er vi" sa selma gråt kvalt. "skal vi gå inn i huset"

"?" spør jeg totalt overrasket av meg selv. Jeg er en nysferrig blond jente. Og må alltid undersøke alt. Selma gigante stuyt og samtidig overrasket på meg.

"Jeg gidder ikke" sa selma bestemt. "Ok, det går fint" svarte jeg sint og samtidig bestemt. Noen ganger små kranter vi litt. Men ikke ofte.

Jeg gikk den smale stien ned til døren. Kanskje jeg ikke

bør gjøre dette? tenkte jeg.
Jo! Jeg gikk rett inn. Det
luktet muggent der inne og huset
så forlatt ut. Plutselig hører hun ett
skrik ute. "Selma" skreik
jeg. Jeg løp ut. Selma lå på
bænken. Hun lå bare der.
Det så ikke ut som hun var skadet
engang. Hun skjelver. "Selma, det
er ikke morsomt, sier hun lavt og
gråt kvart. Hun svarte ikke. Hun
pustet ikke. Så får hun et
glimt av ett merke på halsen
hennes. Ikke ett vanlig ett
men en advarsel. "Kom deg vekk
fra huset mitt" roper en
gammel dame. Jeg snudde meg
fort. Hun var kritt hvit og rød
øyne. Det samme som stod på
halsen til Selma hadde damen
sagt. Jeg løp vekk. Det var
ett mysterium. Hvordan kunne
Selma bare bli borte fra
meg!?

1. 1. 1.

2. 2. 2.

3. 3. 3.

4. 4. 4.

5. 5. 5.

6. 6. 6.

7. 7. 7.

8. 8. 8.

9. 9. 9.

10. 10. 10.

11. 11. 11.

12. 12. 12.

13. 13. 13.

14. 14. 14.